

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

HISTORIAE EC||CLESIASTICAE PARS || PRIMA, QVA CONTI-||NENTVR ||
Eusebij cognomento Pamphili Cæsareæ Palæ-||stinæ Episcopi lib. 10.||
Eiusdem de vita Constantini magni lib. 4.|| Oratio Constantini magni ad
sanctoru[m] cœtu[m].|| Oratio eiusdem Eusebij in laudem Constanti-||ni
magni ad trigesimum ...

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Theodosia virgine, & Dominio & Auxentio martyribus, & Urbani ducis
morte. Cap. XVII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29861

*De Theodosia virgine, & Dominio & Auxentio
martyribus, & Urbani ducis morte.*

CAP. XVII.

IAm vero cum persecutio esset ad quintum annum continuata, secundo die mensis Zanthici, id est ad quartum Non. Aprilis, in ipso die dominico, & ipso festo resurrectionis servatoris nostri, Theodosia rursus virgo Tyri puella fidelis & modesta, non annos decem & octo omnino adhuc nata, vinctis quibusdam Cæsareæ qui regnum Christi constanter confitebantur, ante tribunal confidentibus accedit, cum benigne salutatur, tum sicut verisimile est, eos obsecratur ut cum essent apud dominum, illius recordarentur. Quo factitato, eam tanquam nefas quoddam, & impium facinus aggressam, satellites abripiunt, deducuntq; ad præsidem. Extemplo vero iste, quasi mente captus, & animi furore maxime effe-
feratus, grauib; & horrendis tormētis, latera, mammae-
que ad interiora vsq; ossa dilaniat: quam adhuc ægre spi-
rantem, illam quidem, hilari tamen vultu & læto omnia
cruciamenta proferentem, in rapidos maris fluctus pro-
iici iubet, deinde ab illa ad reliquos Christi confessores
digressus, omnes ad æris metalla, quæ erant in Phæno
Palæstinæ condemnat. Post illa, quinto die mensis dii,
hoc est apud Romanos. Non. Nouembris, in eadem ciui-
tate Siluanus (qui dum adhuc præbyter erat, dominum
fuerat ingenue confessus, quiq; paulo post episcopatus
dignitatem adeptus martyrio è vita migravit) & quidã
alij confessores, egregiam in pietatis defensione constan-
tiam declarantes, eorundẽ metallorũ laboribus idẽ præ-
ses adiudicavit: qui primum illis pedũ flexus & commis-
suras ferreis instrumentis igne candentibus debilitari
præceperat, deinde eos ad illud supplicium amanda-
uit. Simul atque vero istam contra hosce pronuntiaue-
rat sententiã, Dominũ, virũ cum ob infinitas fidei Chri-
stianæ confessiones eximie nobilitatũ, tum ob magnifi-
cam & egregiam in libere de religione loquẽdo alacrita-
tem apud Palæstinos omnes, cum primis illustrẽ incẽdit
supplicio addicit. Post cuius condemnationẽ, idẽ iudex,
Z 2 disertus

EVSEBII HISTORIAE

disertus improbitatis excogitator, & callidorum contra Christi doctrinam conatum inuentor, supplicia quædam nunquam antea audita contra pios repperit. Tres illorum ad singulare pugillatus certamen sententia designat. Auxentium item virum grauem & pium, sanctumque senem, bestiis tradit discerpendum. Alios autem qui iam ad robustam & virilem ætatem peruenerant, excectis testiculis, primum eunuchos facit: deinde ad eadem metalla condemnat. Alios rursus acerbis cruciamentis diuexans, carcere coercet & vinculis. Inter quos erat Pamphilus omnium necessariorum meorum mihi maxime desyderatus, vir ex omnibus martyribus nostri temporis, propter cuiusque generis virtutem facile præstantissimus. Huius in dicendi facultate & philosophorû disciplinis, Urbanus primû periculû fecit: deinde impulit ad sacrificandû: quem ut penitus renuentem, & minas pro nihilo putantem vidit, ad extremum bile & furore commotus, asperioribus tormētis illû cruciari mandat. Quare immanissimus ille & maxime crudelis præses, continua acutarum nouâcularum incisione martyris latera acerbe pungente, iam fere fatiatus, & tandem pudore suffusus, in carcerem, vbi reliqui confessores erât, concludi iussit. Verum qualem mercedê Urbanus ob tantâ sæuitiam & crudelitatem, qua tantopere in sanctos dei & Christi martyres insultauit, ex iusta dei vltione & vindicta post mortem habiturus esset, ex suppliciis illi in hac vita inflictis, quæ erant tanquam futurorum proemia, facile licebat animaduertere. Nam non longo tempore post facinora, quæ in Pamphilum nefariè consciuerat, diuina vltio dum adhuc præfecturam gerebat, eum ex inopinato adorta est, ad hunc modum. Qui iam dudum in sublimi & excelso sedens folio, iudicia dabat, qui satellitio militari stipatus, qui vniuersæ Palæstinorum gentis præfectus, qui conuictor tyranni, tanquam ei intimus, qui eiusdem mensæ cum illo particeps erat, vindicta dei, vna nocte non solum fuit tantis dignitatis ornamentis orbatus, ignominia & dedecori corâ illorum oculis, qui eum ut principem admirati fuissent, expositus, timidus, & ignauus factus, adeo ut voces muliebres

liebres

liebres turpiter funderet, & abiecto animo vniuersæ genti, cui præfuerat supplicaret: verum etiam Maximino, de cuius gratia antea insolens & superbus arroganter se ex tulerat (quippe eum egregie præter cæteros ob facinorâ in nos crudeliter edita amplexabatur) duro & crudeli iudice vsus est, adeo vt post turpem ignominiam, quam pro sceleribus, quorum erat conuictus, subibat, sententia ab eo pronuntiata morti addiceretur. Cæterum hoc à nobis extra propositum dictum sit. Atque erit tempus magis idoneum, cum & vitæ exitus aliorum impiorum, qui maxime contra nos dimicant, & ipsius Maximini cum suis, nostra ad otium plenius complectetur oratio.

De confessoribus quibusdam, & duabus mulieribus virginibus, & Paulo, martyribus.

CAP. XVIII.

AD annum sextum persecutionis, cum tēpestas eius contra nos vehemēter ingrueret, forte in loco quodam Thebaidis, Porphyrite appellato, qui iam antea ex vena lapidis Porphyrite, quæ ibi nascitur, nomen duxerat, ingens turba veræ in deum pietatis confessorum versabatur: ex quibus centum viri cum mulieribus & tenellis admodum liberis (tres solum ab eo numero aberant) ad præsidem Palæstinæ Firmilianum scilicet, qui iam locum Urbani in præfectura obtinuerat, mittebantur. Quibus cum deum omnium rerū procreatorē & Christū confessi fuissent, præcepit, idq; de sententia imperatoris, nō modo sinistrorū pedū cōmissuras cū ipsis neruis ignito ferro præcidi, sed etiā oculos dextros primū scis, cum ipsis pupillis & membranis, quibus integebantur, effodi, deinde cauteriis candentibus omnino ad ipsas intimas fibras, & quasi radices labefactari, ac postea eos ipsos ad metallorum venas, quæ erant in prouincia, quo graui ærumna & afflictatione torquerentur, ablegat. Neque satis erat istos solum eiusmodi tormenta perpetientes oculis vidisse, sed etiam è Palæstinis, quos paulo ante diximus, ad singularia pugillatus

Z 3

gillatus